

XXIV TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Si27 ,30- 28,7 /33-9/)

Lugemine Siiraki tarkuseraamatust:

Vihkamine ja viha – needki on jälkused, ainult patune hoiab neist kinni. Kättemaksjaile maksab Jumal kätte, ega unusta tema patte. Anna andeks oma ligimesele, kes on sulle liiga teinud, siis kustutab Issand sinu patud su palve peale. Sest inimene peab viha teise peale, aga Issandalt anub pääsemist. Ta on halastamatu inimese vastu, kes on tema sarnane, kuid palub oma pattude pärast. Kui tema, kes ta on ihulik, on täis vihkamist, kes küll annaks andeks tema patud? Mõttele lõpule ja lakka vaenutsemast, pea meeles kaduvikku ja surma ning pea käske. Pea käske ja ära vihka oma ligimest, meenuta Kõige kõrgema lepingut ja andesta süüteod.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps103 ,1-2. 3-4. 9-10. 11-12.)

R: Issand on armuline ja halastaja.

Kiida, mu hing, Issandat
ja kõik, mis minu sees on, tema püha nime.

Kiida, mu hing, Issandat,
ja ära unusta kõiki tema heategusid.

R:

Tema annab sulle andeks kogu su ülekohtu,
teeb sind terveks kõikidest haigustest.

Ta päästab sinu elu hukatusest,
kroonib sind helduse ja halastusega.

R:

Tema ei riidle lõputa,
tema viha ei kesta igavesti.

Tema ei tee meile meie pattude järgi
ega tasu meile kätte meie ülekohtu mööda.

R:

Nii kõrgel kui taevas on maa kohal,
nõnda suur on Issanda heldus neile, kes teda kardavad.

Nii kaugel kui koit on loojangust,
nii kaugele viib ta meist meie patud.

R:

(Teine lugemine Ro14 ,7-9)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, keegi ei ela meist iseendale ja keegi ei sure iseendale, sest kui me elame, siis me elame Issandale, ja kui me sureme, siis sureme Issandale. Kas me nüüd elame või sureme – oleme ikka Issanda päralt. Sest Issand on surnud ja ellu ärganud, ning saanud Issandaks nii elavate kui surnute üle.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 13,34)

Halleluuja. Uue käsu ma annan teile, ütleb Issand,
et te armastaksite mind, nõnda nagu mina teid olen armastanud. Halleluuja.

(Evangeelium Mt18 ,21-35)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Sel ajal astus Peetrus Jeesuse juurde ning ütles: “Issand, kui mitu korda võib minu vend eksida minu vastu, nii et mina peaksin temale andeks andma? Kas on küllalt seitsmest korrast?” Jeesus ütles talle: “Ei, mitte seitse korda, vaid seitsekümmend seitse korda. Seepärast on taevariik kuninga sarnane, kes nõudis oma sulastelt selgust nende arvepidamise kohta. Ja kui ta hakkas aru pärima, toodi tema ette üks sulane, kes oli talle kümme tuhat talenti võlgu. Ja kui temal ei olnud tagasi maksta, käskis tema isand müüa tema ja ta naise, tema lapsed ja kõik, mis tal oli, ning maksta. Siis heitis sulane maha tema jalgade ette, palus teda ning ütles: “Ole ometi minuga kannatalik ja ma maksan sulle kõik tagasi!” Ja isandal läks meel haledaks oma sulase pärast, ning ta laskis tal minna ja kustutas tema võla.

Aga kui see sulane oli välja läinud, leidis ta ühe teise sulase, kes oli talle võlgu sada teenarit. Ja ta haaras temast kinni, kägistas teda ning ütles: “Maksa mulle oma võlg ära!” Aga teine sulane heitis

maha ja palus teda: “Kannata veel, küll ma tasun sulle oma võla!” Kuid tema ei tahtnud ning laskis teise sulase vangki heita, kuni tema kõik ära maksab.

Kui nüüd teised sulased nägid, mis juhtus, panid nad seda väga pahaks ja nad tulid ning rääkisid oma isandale kõigest, mis oli sündinud. Siis kutsus isand selle sulase enda juurde ning ütles talle: “Sina halb sulane! Kogu sinu võla ma andsin sulle andeks, sellepärast et sa mind palusid. Eks pidanud siis sinagi halastama oma kaassulase peale, nõnda nagu mina sinu peale halastasin.” Ja isand laskis tema oma vihas vangki heita, kuni ta maksab ära kogu oma võla. Nii teeb minu taevane Isa ka teile, kui te ei anna kogu südamest andeks oma vennale.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kes lõi maailma? Kes on loonud meid? Kindlasti “Keegi Teine”, sest meie pole loonud ei iseennast ega maailma, ja ka meie vanemad ei ole iseennast loonud. Järelikult oleme kõige hea eest, mida me siin maailmas kogeme, võlgu oma loojale. See on meie inimlik arusaamine.

Teisalt on meie Looja ilmutanud end armulise Jumalana, kes andestab nii süü kui võlad. Kuid ta on andnud ka mõista, et tema kannatus ja arm ei ole päris piiritud ja tingimusteta. Ta on armuline armulise vastu, aga kõrki ta karistab karmilt. Ka seda tasub alati meeles pidada.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, millal maksan memme vaeva, ütleb rahvalaul. Muidugi, emasid on igasuguseid, ja mõned neist oskavad oma lastelt juba maast madalast kõik võlad kuhjaga sisse nõuda. Aga probleemi põhiolemus jääb. Millega tasuda kõigile ammumöödunud põlvkondadele oma olemasolu eest, millega tasuda Jumalale meie loomise vaeva eest?

Inimloomus mängib meile sageli vingerpussi. Inimesed näivad jagunevat kaheks just selle järgi, et mõned tunnevad end võlgu olevat nii maailmale, vanematele kui Jumalale – nemad leiavad tihti töö, millega saavad kõige paremini teenida inimkonda ja Jumalat; teised aga on arvamusel, et pigem on hoopis kõik teised neile võlgu, ning nemad pühenduvad jäägitult elunautimisele, sageli ka päris otseselt teiste inimeste töö ja pingutuste arvelt.

Paraku on saatus halastamatu, ja halastamatud on ka selles maailmas kehtivad muud reeglid. Kui keegi on kümnenda korruse aknast alla hüpanud, siis poole peal ümber mõtlemine ja kahetsus ei vii

teda üles aknalauale tagasi; amputeeritud jäse on kaotatud alatiseks, raisatud elu jääb raisatuks. Kõiki tehtud vigu ei ole võimalik tagantjärele heaks teha. Sellest vaatenurgast oleks ehk siiski mõttekam uskuda, et pigem oleme oma olemasolu eest võlgu kui vastupidi. Seega on meie ülesanne arendada välja oma vaimuanded, ning rakendada need inimkonna hüvangu teenistusse. Ja kuigi me jääme aeg-ajalt ikka vigu tegema, siis olgu need vead pigem ebaõnnestumised heade kavatsuste teostegemisel, mitte aga patud, mis sünnivad kiusatustele järele andmisest.

Maiste eesmärkide kõrval on inimene aga programmeeritud ka lõpmatusele. Ta küsib ikka, mis oli enne algust ja mis tuleb pärast lõppu. Isegi kui talle saab selgeks, et maailmaruum, milles asub meie planeet, ulatub miljardite valguseaastate taha, küsib ta ikka ka selle järele, mis on siis seal, meile aimatavate piiride taga. Inimloomus ei jää piiridega kunagi rahule, ja see on märgiks, et ta peab mõtlema ka moraalsele lõpmatusele, arvestama võimalusega, et meie ajalikel tegudel on tagajärjed ka igaviku jaoks. Siin maailmas võetud võlgade sissenõudmine võib seega toimuda ka pärast surma, Jumala kohtu ees.

Armsad õed ja vennad, see, mille eest tänane evangeelium meid kõige tungivamalt hoiatab, on väiklus. Kui meie käsi käib hästi ja saatus näib meid hellitavat, siis on meie kohus olla suuremeelne nende vastu, kellel läheb halvasti. Kuid õppida tuleks ka helde isanda käitumisest oma väiklase sulase suhtes, nagu võrdpilt seda kujutab: kui meie suuremeelsusele vastatakse eriti alatu väiklusega, siis peame suhtuma sellesse täie rangusega. Andeksandmine ei tähenda ju põhimõttetust, vaid teistele inimestele võimaluse andmist, et nad end parandaksid. Aamen.